

CONCEPȚIA ORTODOXĂ PRIVIND AVORTUL

- a fost clară întotdeauna, încă din timpurile biblice avortul fiind privit precum un act condamnabil moral, adică un act de distrugere a unei vieți umane inocente. Pe când eutanasiile este o omucidere, avându-se ca motiv scurtarea suferinței bolnavului, avortul este o crimă prin luarea deliberată a unei vieți umane nevinovate în interesul altei persoane decât victima

Dovezi scripturistice:

- **Psalmii** spun că viața în uter este creată de către Dumnezeu și este cunoscută personal de către El:
 - **Ps. 138, 13-16:** „Tu ai zidit rărunchii mei, Doamne, Tu m-ai alcătuit în pântecul maicii mele (...) nu sunt ascunse de Tine oasele mele, pe care le-ai făcut într-un ascuns, nici ființa mea pe care ai urzit-o ca în cele mai de jos ale pământului. Cele nelucrate ale mele le-au cunoscut ochii Tăi”.
- **Isaia** și **Ieremia** au fost chemați de către Dumnezeu înainte de crearea lor în pântec și au fost destinați să fie slujitori și profeți ai iudeilor și păgânilor:
 - **Isaia 49, 1-5:** „Domnul m-a chemat de la nașterea mea, din pântecul maicii mele mi-a pus mie nume (...) m-a zidit din pântecul maicii mele ca să-i slujesc Lui și să întorc pe Iacob către El și să strâng la un loc pe Israel”.
 - **Ieremia 1, 5:** „Înainte de a fi zămislit în pântec, te-am cunoscut și înainte de a ieși din pântec, te-am sfințit și te-am rânduit proroc pentru popoare”.
- **Sf. Ap. Pavel** ales din pântecul maicii sale
 - **Galateni 1, 15-16:** „Dar când a binevoit Dumnezeu, Care m-a ales din pântecul maicii mele și m-a chemat prin harul Său să descopere pe Fiul Său într-un mine...”.
- **Concluzia** acestor texte este că, începând de la concepție, viața în uter înseamnă existență umană individuală, și că ceea ce numim *viață fetală* este recunoscută de către Dumnezeu ca o viață umană deplină personală. Creată de Dumnezeu prin intermediul părinților, noua ființă umană reflectă chipul divin prin care este înzestrată cu calitatea morală și spirituală de persoană.

Dezbaterea privind momentul în care fetus-ul poate fi considerat ființă personală este o dezbatere înșelătoare, care se fundamentează pe presupuziția eronată potrivit căreia pentru determinarea calității de persoană trebuie să cadă de acord unii oameni care vor impune apoi regulile lor fetus-ului, indiferent că momentul acela este concepția, implantarea, prima trăsătură, sau nașterea.

În concepția ortodoxă calitatea de persoană este conferită de către Dumnezeu și nu de dezvoltarea fiziologică, de analizele medicale, sau de convenții sociale. „Cunoașteți că Domnul, El este Dumnezeul nostru, El ne-a făcut pe noi și nu noi” (Ps. 99, 2).

S-a făcut mult caz că Noul Testament nu pomenește problema avortului, însă în **Galateni 5, 20** termenul de *farmakeia* poate să facă aluzie și la băuturi sau medicamente luate pentru a avorta, pe lângă sensul lui de farmece și magie.

Vechiul Testament pare la prima vedere să nu dea o mare importanță fetus-ului în textul următor:

Ieșire 21, 22-24: „De se vor bate doi oameni și vor lovi o femeie însărcinată și aceasta va lepăda copilul său fără altă vătămare, să se supună cel vinovat la despăgubire (...) iar de va fi și altă vătămare, atunci să plătească suflet pentru suflet, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte”.

O altă interpretare ar fi că în primul caz de lovitură, este produsă o naștere prematură, fără vreo vătămare a copilului, iar în al doilea caz de lovire în care se produce o vătămare gravă a copilului sau moartea acestuia, păgubitorul este pedepsit potrivit legii talionului. – interpretare cam forțată

În ambele cazuri pasajul se referă mai degrabă la statutul vieții nenăscute, decât la avortul în sine.

Septuaginta modifică textul ebraic, deplasând accentul pe făt, făcând o distincție între un copil *format* (exeikonismenon) și unul *neformat* (me exeikonismenon). Dacă copilul a fost lepădat ca o consecință a unei lovituri, atunci el este neformat, cel vinovat plătind o despăgubire. Dacă copilul este format, făptașul va răbda consecințele legii talionului, inclusiv moartea.

Provocarea unei lepădări de sarcină înainte de termenul obișnuit se pedepsea cu moartea.

Nu vom găsi în nici o altă parte a Sfintei Scripturi o condamnare explicită a avortului.

Atunci când avocații *pro-life* spun că se fundamentează pe Sfânta Scriptură, ei se referă la concluzia ce se poate trage din întreaga Sf. Scriptură că Dumnezeu este Stăpânul absolut peste fiecare aspect al existenței umane, de la concepție la mormânt, și pe valoarea de persoană dată de Dumnezeu omului.

Tradiția patristică și liturgică a Bisericii este ambiguă în opoziția ei față de comiterea avortului.

Didahia (jum. sec. al II-lea): „să nu ucizi un copil prin nimicire (avort)” și „să nu ucizi un copil nou-născut”.

Epistola lui Barnaba (încep. sec. II): „să nu ucizi un copil prin avort”, sugerând faptul că această formulare era un element fixat în primele cateheze creștine.

Apologetul Atenagora numește în lucrarea *Rugăciune stăruitoare pentru creștini* pe femeile care avortează *criminale*.

Tertulian în *Despre suflet* spune: „substanța trupului și a sufletului se formează în același timp” confirmând astfel însuflețirea imediată. Tot el numește avortul crimă, indiferent dacă fetus-ul este format sau neformat.

Sfântul Ipolit al Romei (încep. sec. III) în atacurile sale asupra laxității morale a episcopului Calist, condamnă folosirea *medicamentelor sterilizante* și a altor mijloace care ar putea provoca pierderea sarcinii.

Sfântul Vasile cel Mare (sec. IV) stabilește că „cea care cu bună știință distruge fetusul, va fi pedepsită pentru crimă” adăugând că „la noi nu este după subtilitatea expresiunii de făt format și neformat” (Epistola 188, can. 2).

Sfântul Ioan Gură de Aur consideră avortul ca o infracțiune mai mare decât crima, aruncând vina pentru păcat atât asupra femeii, cât și asupra bărbatului.

Tradiția canonică a Bisericii privind condamnarea avortului

- Sinodul de la Elvira (305-306) hotărăște excomunicarea femeii care și-a avortat copilul, ea putând să se împărtășească abia pe patul de moarte.
- Sinodul de la Ancira – la fel.
- Sinodul Trulan (Quinisext, 692) dă formula canonică definitivă de condamnare a avortului, can. 91 hotărând: „*pe cele care dau doctorii provocatoare de avort și pe cele care primesc otrăvuri pierzătoare de prunci la supunem pedepsei ucigașului*” adică cel puțin 10 ani de excomunicare.
- În legislația canonică a Bisericii, avortul premeditat este considerat un act de ucidere care aduce vina atât asupra femeii care a avortat, cât și asupra persoanei care i-a furnizat acesteia mijloacele necesare pentru lepădarea sarcinii

Tradiția liturgică ne oferă cea mai clară mărturie cu privire la faptul că Biserica recunoaște viața în uter ca fiind pe deplin umană și personală. Sărbătorile Bisericii includ atât **nașterea** Sfintei Fecioare, a Sf. Ioan Botezătorul și a Mântuitorului, cât și **zămislirea** lor.

- Sf. Ev. Luca, în relatarea întâlnirii dintre Maria și Elisabeta, arată prin săltarea în pântece a pruncului Elisabetei valoarea personală a fătului, care este conștientă și capabilă de sentimente și de relații interumane.

Ortodoxia afirmă ca fundamentală convingerea că viața umană personală începe nu la implantare, însuflețire sau naștere, ci încă din momentul concepției, a procesului *singamiei*, afirmând crearea unei individualități unice genetic încă din procesul fertilizării.

Extrase din cartea "Darul sacru al vieții" de pr. Prof. Dr. John Breck